

Rok 1912.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część LXXIX. — Wydana i rozesłana dnia 21. września 1912.

Treść: M 191. Rozporządzenie, dotyczące urządzania publicznych widowisk zapomocą kinematografu.

191.

Rozporządzenie Ministerstwa spraw wewnętrznych w porozumieniu z Ministerstwem robót publicznych z dnia 18. września 1912,

dotyczące urządzania publicznych widowisk zapomocą kinematografu.

Rozdział I.

Licencja.

§ 1.

Konieczny wymóg licencji i jej udzielenie.

Urządzanie publicznych widowisk zapomocą kinematografu dozwolone jest po myśli obowiązujących przepisów jedynie na podstawie licencji, udzielonej przez władzę.

Licencja nadaje prawo do prowadzenia przedsiębiorstwa tylko posiadaczowi licencji, wymienionemu w dokumencie licencyjnym, i nie może być przeniesioną na inne osoby ani przez czynności prawne między żyjącymi ani w drodze dziedziczenia.

Licencję udziela się na czas od jednego roku do trzech lat.

§ 2.

Rodzaje licencji.

Licencję udziela się w celu urządzania widowisk:

- a) w pewnej stałej siedzibie lub
- b) jako przedsiębiorstwa wędrujące z miejsca na miejsce w pewnych oznaczonych miejscowościach lub obszarach w obrębie obszaru administracyjnego władzy, nadającej licencję.

W przypadku, wymienionym pod a można udzielić licencję także z prawem urządzania widowisk na przemian w dwóch różnych miejscach w obrębie obszaru administracyjnego władzy, nadającej licencję.

§ 3.

Zakres licencji.

Licencja upoważnia:

1. do przedstawiania widoków z natury i zdrzeń z życia rzeczywistego z wyłączeniem scen, które urządzone w celu widowiska lub zdjęcia kinematograficznego, lub

2. do urządzania widowisk kinematograficznych wszelkiego rodzaju.

§ 4.

Władza, udzielająca licencję.

Licencję udziela ta polityczna władza krajowa, w której obszarze administracyjnym ma się urządzać widowiska, dla Wiednia zaś c. k. Dyrekcja policyjna.

§ 5.

Uwzględnianie prośb o licencję.

Przy rozstrzyganiu prośby o licencję, należy brać na względ istniejące już przedsiębiorstwa takiego samego rodzaju, potrzebę ich pomnożenia,

stosunki miejscowe oraz cele, na które ma być obracany dochód z przedsiębiorstwa.

W pierwszym rzędzie uwzględnia się tych ubiegających się o licencję, co do których ma się zupełną pewność, że dochód z przedsiębiorstwa będzie stale obracany na cele powszechnej użyteczności.

§ 6.

Warunki licencji i zasady prowadzenia przedsiębiorstwa.

Udzielenie licencji zawsze jest od tego, aby środki, służące do prowadzenia przedsiębiorstwa, odpowiadały wymaganiom policyjnego zdrowia, policyjnego budowlanego, ogniomiejscowego i policyjnego bezpieczeństwa i aby w przedsiębiorstwach z stałą siedzibą wykazano, że lokal przedsiębiorstwa nadaje się do swego celu.

Przed udzieleniem licencji dla przedsiębiorstwa z stałą siedzibą należy dać sposobność oświadczenia się gminie, w której przedsiębiorstwo ma mieć swoją siedzibę.

Wykonywanie przedsiębiorstwa wędrownego zawsze jest od zatwierdzenia każdorazowej jego siedziby przez miejscową władzę policyjną.

Nie wolno prowadzić przedsiębiorstwa w bezpośredniej bliskości kościołów, szkół, zakładów wychowawczych, ogródków dla dzieci, szpitali i tym podobnych, tudzież prowadzić go łącznie z przemysłem gospodnim i szynkarskim.

W dodatku A do niniejszego rozporządzenia uwidocznione są wymagania, którym powinny odpowiadać ze względu na policyjnego budowlanego, ogniomiejscowego i policyjnego bezpieczeństwa środki prowadzenia przedsiębiorstwa, w szczególności przyrządy i lokal przedsiębiorstwa.

§ 7.

Odmówienie licencji.

Nie wolno udzielić licencji:

1. Jeżeli od ubiegającego się o nią nie można spodziewać się potrzebnej w przedsiębiorstwie sumienności z powodu zasadzenia go w drodze karnosądowej lub z powodu sposobu jego życia;

2. jeżeli przeciw ubiegającemu się lub przeciw osobom, żyjącym z nim w związku rodzinnym, przedmawiają takie okoliczności, na podstawie których można słusznie wnosić, że przedsiębiorstwo będzie nadużywane do celów ubocznych;

3. jeżeli ubiegający się nie ma prawa samodzielnego zawiadywania swoim majątkiem;

4. jeżeli ubiegający się posiada już licencję po myśli § 1.

§ 8.

Obowiązek prowadzenia przedsiębiorstwa.

Nie wolno później rozpocząć przedsiębiorstwa jak w sześć miesięcy po doręczeniu dokumentu

licencyjnego i nie wolno przerwać go na dłużej jak na sześć miesięcy, a to pod rygorem odebrania licencji.

Jeżeli rozpoczęcie lub podjęcie na nowo przedsiębiorstwa zawsze jest od ukończenia napraw budowlanych, zarządzonych przez władzę, może władza, udzielająca licencję, przedłużyć czasokres, określony w pierwszym ustępie, aż do jednego roku.

§ 9.

Prowadzenie przedsiębiorstwa osobiste.

Przedsiębiorstwa nie wolno wydzierżawać.

Przez zastępcę (kierownika przedsiębiorstwa) można je prowadzić jedynie za zezwoleniem władzy. Zezwolenie to można udzielić tylko wtedy, jeżeli to jest potrzebne ze względu na posiadacza licencji, jak n. p. w razie uzyskania licencji przez osoby prawnicze, albo jeżeli tego sposobu prowadzenia przedsiębiorstwa wymagają okoliczności, zasługujące na szczególne uwzględnienie, lub egzekucja, prowadzona na przedsiębiorstwo, a zastępca (kierownik przedsiębiorstwa) nie byłby wykluczony po myśli § 7. od uzyskania licencji. Jeżeli tego rodzaju przyczyna wykluczenia zajdzie później, wówczas zezwolenie się odbierze.

Zobowiązania, nałożone w niniejszym rozporządzeniu na posiadacza licencji, ciężą także na zastępcę (kierownika przedsiębiorstwa).

§ 10.

Prowadzenie przedsiębiorstwa nadal.

W razie śmierci posiadacza licencji należy wskutek samego tylko doniesienia o tem udzielić licencję na prowadzenie przedsiębiorstwa nadal na resztę czasu trwania licencji wdowie po posiadaczu licencji, o ile małżeństwo z nim nie było rozdzielone wskutek jej zawiżenia, a to aż do jej powłornego wyjścia za męża, lub też udzielić ją jego małoletnim dziedzicom w linii zstępnej.

W przypadkach tych należy zawsze udzielać po myśli § 9. zezwolenia na prowadzenie przedsiębiorstwa przez zastępcę (kierownika przedsiębiorstwa), o ileby tenże po myśli § 7. nie był wykluczony od uzyskania licencji. Jeżeli przyczyna wykluczenia tego rodzaju zajdzie później, należy zezwolenie to odebrać.

§ 11.

Obsługiwanie przyrządu projekcyjnego (upoważniony operator).

Przyrząd projekcyjny może obsługiwać tylko operator, który z pomyslnym wynikiem zdał egzamin z uzdolnienia zawodowego w tym względzie, może co do tego wykazać się świadectwem politycznej władzy krajowej (upoważniony operator) a ponadto

odznacza się wymaganą sumiennością i posiada uzdolnienie do tego pod względem moralnym i fizycznym.

Do składania egzaminu potrzeba:

1. co najmniej 18 lat wieku,
2. dowodu co najmniej sześciomiesięcznego zatrudnienia przy utrzymywaniu w ruchu przyrządu projekcyjnego pod nadzorem upoważnionego operatora,

3. wykazania wymaganego uzdolnienia moralnego na podstawie świadectwa służby lub świadectwa moralności, wystawionego przez władzę, oraz wykazania uzdolnienia fizycznego zapomocą urzędowego świadectwa lekarskiego.

Polityczna władza krajowa ustanawia komisarzy egzaminacyjnych do odbywania egzaminów i wyznacza miejsce, gdzie się ma składać egzamin. Zarządzenia te będą ogłaszone w dzienniku ustaw krajowych.

Egzamin polega na ustnych odpowiedziach na zadawane pytania i na praktycznej próbie uzdatnienia.

Jeżeli egzaminu się nie zda, można powtarzać go dopiero po upływie oznaczonego przez komisję egzaminacyjną czasokresu od dwóch do sześciu miesięcy. W przypadku tym doniesie się o nazwisku kandydata do egzaminu wszystkim innym władzom, udzielającym licencję.

Polityczna władza krajowa oznacza wysokość kosztów komisji egzaminacyjnej z uwzględnieniem już odszkodowania za pracę komisarzy egzaminacyjnych (opłatę egzaminacyjną). Kandydat do egzaminu winien, przedkładając dowody, wymienione w ustępie drugim, złożyć równocześnie opłatę egzaminacyjną.

§ 12.

Zatrudnianie w przedsiębiorstwie dzieci i osób w wieku młodocianym.

Nie wolno zatrudniać w przedsiębiorstwie dzieci i osób w wieku młodocianym przed ukończeniem 16. roku życia.

§ 13.

Widoczna nazwa przedsiębiorstwa.

Posiadacz licencji obowiązany jest używać odpowiedniej widocznej nazwy przedsiębiorstwa.

Obrana nazwa musi mieścić w sobie pełne nazwisko posiadacza licencji i trzeba ją podać w prośbie o licencję. Musi ona opiewać w ten sposób, iżby wykluczała pomyłkę co do tożsamości z innymi przedsiębiorstwami, istniejącymi na obszarze gminy, oraz nie wyglądała na pozór tak, jak gdyby się miało do czynienia z jakimś humanitarnym lub naukowym zakładem.

Nazwę tę zamieszcza się w dokumencie licencyjnym.

§ 14.

Kataster licencyi.

Każda władza, udzielająca licencje, prowadzi katalog licencyi, istniejących w jej okręgu administracyjnym, który zawiera następujące rubryki:

1. Nazwisko i siedziba, przy osobach fizycznych daty urodzenia, prawo swojszczyzny i stan posiadacza licencyi;
2. data i liczba licencyi;
3. siedziba przedsiębiorstwa, przy przedsiębiorstwach wędrownych: obszar, na który udzielono licencję;
4. widoczna nazwa przedsiębiorstwa;
5. czas trwania licencyi;
6. zakres licencyi;
7. zastępca (kierownik przedsiębiorstwa);
8. uwaga.

Każdy może w pewnych oznaczonych dniach podczas godzin urzędowych przeglądać ten katalog i robić z niego odpisy.

Rozdział II.

Cenzura.

§ 15.

Zezwolenie na przedstawienie.

Do publicznego przedstawienia każdego obrazu potrzeba zezwolenia władz, udzielającej licencję.

Posiadaczowi licencji nie wolno przedstawiać żadnego obrazu, co do którego nie może wykazać się udzieleniem zezwolenia.

Obraz wolno przedstawać publicznie tylko pod tą jego nazwą, na którą zezwoliła władza.

§ 16.

Przedstawienie próbne.

W celu uzyskania zezwolenia na przedstawienie musi się każdy obraz przedstawić zapomocą kinematografu przed władzą, udzielającą licencję.

Przy każdej władzy, udzielającej licencję, istnieje w celu wydawania opinii o obrazach, przedstawiających sceny, które urządzone dla widowiska lub zdjęcia kinematograficznego, rada przyboczna, składająca się z czterech członków, a mianowicie z delegata rady szkolnej krajowej, zaś przy wiedeńskiej Dyrekcyi policyjnej z delegata rady szkolnej okręgowej, z urzędnika sędziowskiego i z dwóch przedstawicieli korporacji humanitarnych, zajmujących się oświatą ludową lub pieczę nad młodzieżą. Naczelnik kraju mianuje członków rady przybocznej a dla każdego

członka po dwóch zastępcoów na przeciąg roku. Tylko w tym przypadku, jeżeli członek miał jakąś przeszkołę, może pełnić czynności jeden z jego zastępcoów. Urzędnik sędziowski i jego zastępcy zostają mianowani w porozumieniu z prezydentem sądu krajowego wyższego.

Przedstawienia próbne obrazów, do których oceny powołaną jest rada przyboczna, odbywają się w pewnych dniach, oznaczanych przez władzę udzielającą licencje, o których się powiadamia każdego członka. Każdy członek ma prawo brać udział w przedstawieniu próbнем i wnieść sprzeciw przeciw publicznemu przedstawieniu obrazu lub poszczególnych jego części.

§ 17.

Odmówienie zezwolenia na przedstawienie.

Nie należy udzielić tego zezwolenia, jeżeli obraz nosił na sobie znamiona czynu karygodnego, mógł grozić niebezpieczeństwem dla spokoju i porządku publicznego lub sprzeciwiał się przyzwoitości i dobrym obyczajom.

Jeżeli przedstawienie mimo tego, że nie zachodzą warunki, przewidziane w ustępie pierwszym, zdolne jest wywarzeć na osoby w wieku młodocianym ujemny wpływ pod względem moralnym lub umysłowym, nie udziela się zezwolenia na przedstawianie takich widowisk, na które mają wstęp dzieci i osoby w wieku młodocianym poniżej lat 16.

§ 18.

Udzielenie zezwolenia na przedstawienie.

Jeżeli nie zachodzą warunki, przewidziane w § 17., ustęp 1., należy udzielić zezwolenie.

W zezwoleniu należy orzec, czy uznaje się przedstawienie za odpowiednie dla dzieci i osób w wieku młodocianym (§ 17., ustęp 2.).

Zezwolenie należy doręczyć ubiegającemu się o nie w formie kartki z cenzurą w jak najkrótszym czasie po uszkoczeniu przedstawienia próbnego. Na prośbę ubiegającego się o zezwolenie należy uwidoczyć je na koszt tegoż także na samym obrazie lub w związku z obrazem, i to w sposób, ułatwiający o ile możliwości dowód, przepisany w § 15., ustęp 2.

Zezwolenie ma znaczenie dla obszaru administracyjnego tej władzy, która je udzieliła, i gaśnie w pięciu latach po doręczeniu kartki z cenzurą.

§ 19.

Odebranie zezwolenia na przedstawienie.

Zezwolenie należy odebrać lub ograniczyć do przedstawień z wyłączeniem dzieci i osób w wieku młodocianym, jeżeli okaże się później, że odmówienie zezwolenia byłoby uzasadnione po myśli pierwszego lub drugiego ustępu § 17.

§ 20.

Kataster cenzury.

U każdej władzy, udzielającej licencje, prowadzi się według wzoru, zamieszczonego w dodatku B, katalog cenzury, do którego należy wpisywać każde odmówienie i każde udzielenie zezwolenia na przedstawienie. Wzór kartki z cenzurą (§ 18., ustęp 3.) winien się zgadzać z wzorem karty katastru.

W razie odebrania lub ograniczenia zezwolenia na przedstawianie wykresla się wpis lub uwidacznia się to ograniczenie.

Wpisy do katastru uskutecznia się równocześnie z odmówieniem, udzieleniem, odebraniem lub ograniczeniem zezwolenia na przedstawienie. O całkowitem odmówieniu, odebraniu lub ograniczeniu zezwolenia na przedstawienie zawiadamia się wszystkie inne władze, nadające licencje, przez przesłanie odpisu karty katastru.

Każdy może w pewnych oznaczonych dniach podczas godzin urzędowych przeglądać ten katalog i robić z niego odpisy.

§ 21.

Uwzględnianie zezwoleń na przedstawienia w innych obszarach administracyjnych.

Jeżeli już w innym obszarze administracyjnym odebrano zezwolenie na przedstawienie jakiegoś obrazu lub udzielono je a władza orzeknie taksamo, można pominąć przedstawienie próbne (§ 16.). W tym przypadku należy uwidoczyć w katastrze i w orzeczeniu daty z orzeczenia innej władzy, udzielającej licencje, które wzięto za podstawę danego orzeczenia.

Rozdział III.

Postanowienia ogólne i wykonawcze.

§ 22.

Nadzór nad widowiskiem.

W celu wykonywania nadzoru nad widowiskiem należy w ubikacji dla widzów przygotować dwa miejsca, z których można widzieć przebieg widowiska.

Każdy członek rady przybocznej oraz każdy zastępca korporacji humanitarnej, zajmującej się oświatą ludową lub pieczę nad młodzieżą, zaopatrzony w kartę legitymacyjną przez władzę, nadającą licencje, ma prawo bezpłatnego korzystania z jednego takiego miejsca, o ile miejsca tego nie zajmie inny

członek rady przybocznej lub wylegitymowany w ten sam sposób zastępca.

Posiadacz licencji obowiązany jest na żądanie organu władzy lub jednej z osób, wymienionych w poprzednim ustępie, dostarczyć po każdym przedstawieniu przepisanego w § 15., ustęp 2., dowodu co do każdego przedstawionego obrazu.

§ 23.

Uczęszczanie dzieci i osób w wieku młodocianym.

Dzieciom i osobom w wieku młodocianym przed ukończeniem 16. roku życia można zezwolić na uczęszczanie na takie widowiska, których treść uznano po myśli § 18., ustęp 2., za odpowiednią dla dzieci i osób w wieku młodocianym i które kończą się przed 8. godziną wieczór.

§ 24.

Urządzanie widowisk w niedziele i dnie świąteczne.

Władza, udzielająca licencje, przepisuje przy udzieleniu licencji na podstawie stosunków miejscowości, o ile nie wolno urządzać widowisk w niedziele i dnie świąteczne o pewnych godzinach ze względu na odbywanie się nabożeństwa.

§ 25.

Ogłaszanie widowisk.

Kartki z ogłoszeniami, obwieszczenia, programy i inne ogłoszenia jakiegokolwiek rodzaju nie mogą zawierać obrazów, tudzież opisów i objaśnień obrazów, na których przedstawianie nie udzielono zezwolenia (§ 18.), a to niezależnie od zajęcia się niemi przez policyę prasową. Przedmiotem opisów i objaśnień w ogłoszeniach poza lokalem przedsiębiorstwa mogą być tylko obrazy tego rodzaju, o jakim jest mowa w § 3., punkt 1.

Zakazane są ogłoszenia obrazów, których nie pozwolono przedstawać (§ 17.), i ogłoszenia, na podstawie których można się spodziewać przedstawiania rzeczy nieobyczajnych, albo ogłoszenia, obliczone na chęć wrażeń niemoralnych, jak „wieczory dla mężczyzn „wieczory paryskie“, „pikanteryjne filmy“.

§ 26.

Odebranie licencji.

Licencję odbiera się w następujących przypadkach:

1. jeżeli w przedsiębiorstwie mimo dwukrotnego ukarania nie dotrzyma się jakiego warunku, przepisanego dla przedsiębiorstwa w niniejszym

rozporządzeniu i wskutek tego zajdą wątpliwości co do sumienności, potrzebnej do prowadzenia przedsiębiorstwa;

2. jeżeli przedsiębiorstwa nie rozpoczęto w przeciągu czasokresu, określonego w § 8., lub jeżeli ono uległo przerwie na przeciąg określonego tamże czasokresu;

3. jeżeli nie ziści się przytoczony w § 5. warunek co do obracania dochodu z przedsiębiorstwa na cele powszechniej użyteczności albo jeżeli przedsiębiorstwo nie odpowiada wymienionym w § 6. wymaganiom pod względem policyi zdrowia, policyi budowlanej, ogniwnej i policyi bezpieczeństwa;

4. jeżeli zajdzie co do osoby posiadacza licencji jedna z okoliczności, określonych w § 7., w punkcie 1., 2. lub 3.

§ 27.

Wydrukowanie niniejszego rozporządzenia na dokumencie licencyjnym.

Warunki licencji, określone w niniejszym rozporządzeniu, należy zamieścić w każdym dokumencie licencyjnym z tem nadmieniem, że w razie nieuzynienia zadość jakiemuś warunkowi, odbierze się licencję po myśli § 26., a to niezależnie od ustawowych skutków karnych.

§ 28.

Policya bezpieczeństwa i policya miejscowa.

Rozporządzenie niniejsze nie narusza wcale ustawowych zobowiązań władz politycznych i policyjnych oraz zadań policyi miejscowej odnośnie do urządzania publicznych widowisk kinematograficznych, w szczególności zaś wykonywania policyi zdrowia, policyi budowlanej, ogniwowej i policyi bezpieczeństwa.

Jeżeli władza uzna za konieczne ze względów policyi zdrowia, policyi budowlanej, ogniwowej i policyi bezpieczeństwa poczynienie zmian w środkach prowadzenia przedsiębiorstwa lub w ubikacji dla przedsiębiorstwa, posiadacz licencji winien dokonać tych zmian w ciągu wyznaczonego mu w tym celu przez władzę udzielającą licencję czasokresu, wynoszącego najwyżej cztery tygodnie. W razie potrzeby zastanowi się ruch przedsiębiorstwa aż do usunięcia wadliwości. Po upływie czasokresu, określonego w § 8., zastosuje się § 26., punkt 2.

§ 29.

Początek mocy obowiązującej.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1. stycznia 1913.

Heinold wlr.

Trnka wlr.

Dodatek A

do

rozporządzenia, dotyczącego urządzania publicznych widowisk
zapomocą kinematografu.

Wymagania,

którym powinny odpowiadać ze względów policyi budowlanej, ognowej i policyi bezpieczeństwa środki prowadzenia przedsiębiorstwa, w szczególności przyrządy i lokal przedsiębiorstwa.

A.

Przedsiębiorstwa z stałą siedzibą.

I. Przedsiębiorstwa wyłącznie kinematograficzne.

Położenie, wyjścia.

1. Budynek, który wyłącznie służy dla przedsiębiorstwa kinematograficznego i posiada ubikację, zdolną pomieścić do 800 widzów, musi być tak urządżony, aby wyjścia z ubikacji dla widzów prowadziły na ulicę lub na plac i były oddalone najmniej 10 metrów od przeciwległej granicy ulicy lub placu. Jeżeli ubikacja zdolna jest pomieścić 800 do 2000 widzów, muszą wyjścia prowadzić co najmniej na dwa różne szlaki ulic. Jeżeli ubikacja zdolna jest pomieścić więcej niż 2000 widzów, musi budynek mieć dostęp wolny z wszystkich stron, stać przy publicznych ulicach z swobodnym przejściem i mieć wyjścia na wszystkie strony.

2. Przepisy te co do położenia i wyjść odnoszą się także, z uwzględnieniem różnic dla poszczególnych objętości ubikacji, do budynków, nieprzeznaczonych wyłącznie dla przedsiębiorstw kinematograficznych. W przypadku tym jednakowo wyjścia dla widzów muszą być zupełnie oddzielone układem budowy od przejść, służących dla innych części budynku.

3. Jeżeli sala, przeznaczona dla przedsiębiorstwa kinematograficznego, budową swoją, nieosłoniętą z jednej lub z kilku stron, wchodzi w dziedziniec, można umieścić otwory na drzwi i okna tylko w tych częściach jej ścian obwodowych, które oddalone są najmniej 6 metrów od granic sąsiednich lub od budowli, okalających salę a znajdujących się na tym samym gruncie. Na mniejsze oddalenie, wynoszące co najmniej 3 metry, można zezwolić tylko wówczas, jeżeli dziedziniec zamknięty jest na granicach sąsiednich, wzdłuż których ma się urządzić przejścia dla widzów, w całej swojej rozciągłości sąsiednimi murami ogniwymi lub odpowiednio wysokimi murami odgradzającymi. Szerokość przejść dla widzów należy wymierzyć w stosunku 1 metra na każde 100 osób, zmuszonych do korzystania z odnośnego przejścia.

4. Ubikacyi, przeznaczonych na sprzedawanie lub na skład łatwo zapalnych materiałów, i zakładów z łatwo zapalnymi urządzeniami nie wolno pomieszczać ani w tym samym budynku, gdzie się znajduje sala, ani w stojących dokoła częściach budynku na tym samym gruncie.

5. Szerokość przejazdów i sieni musi wynosić najmniej 3 metry, zaś przy ubikacyach, zdolnych pomieścić więcej niż 450 osób, o 1 metr więcej na każde 150 osób. Reszt poniżej 50 nie uwzględnia się, reszty powyżej 50 należy uważać za liczbę pełną.

Poziom ubikacyi dla widzów.

1. Ubikacyę dla widzów należy oddzielić od ubikacyi, mieszczącej przyrzady, w sposób zabezpieczający zupełnie przed ogniem.

2. Ubikacya dla widzów musi być położona równo z ziemią, można jednakowoż ubikacye dla widzów, mieszczące nie więcej jak 800 osób, umieścić także w suterenach lub na pierwszym piętrze budynku. Podłoga ubikacyi dla widzów nie może w obu przypadkach być położona 6 metrów niżej, względnie 6 metrów wyżej od poziomu ulicy przy głównym wejściu.

Szatnie i poczekalnie.

Dla publiczności należy przysposobić odpowiedniej wielkości miejsca na składanie ubrań i poczekalnie. Odnośnie do wyjść z poczekalni obowiązują postanowienia, dotyczące ubikacyi dla widzów.

Schody.

1. Szerokość schodów musi wynosić co najmniej 1·50 metra, a przy objętości ubikacyi dla więcej jak 150 osób o 1 meter więcej na każde 100 osób. Reszt poniżej 50 nie uwzględnia się, reszty powyżej 50 należy uważać za liczbę pełną. Przy objętości ubikacyi dla więcej jak 250 osób należy w różnych stronach budynku urządzić odpowiadającą wspomnianemu stosunkowi ilość schodów. Schody muszą być zrobione w sposób ogniotrwały, zabezpieczający je przed zawaleniem się oraz muszą mieć proste poręcze. Schody wolno rozpięte są zabronione.

2. Schody muszą być zaopatrzone, o ile to jest możliwe, w okna, wychodzące na wolną przestrzeń lub na korytarze, które dają się wprost przewietrzać i są zabezpieczone zupełnie przed ogniem i dymem oraz mają okna, wychodzące na wolną przestrzeń; po obu stronach schodów muszą być przymocowane drążki do trzymania się.

Korytarze przejściowe i drzwi.

1. Ilość i szerokość przejść i drzwi do wychodu w ubikacyi dla widzów zależy od jej objętości i rozmieszczenia miejsc. Każda ubikacya dla widzów musi mieć co najmniej dwoje drzwi do wychodu. Szerokość przejść i drzwi do wychodu musi wynosić co najmniej 1·20 metra, jeżeli one zaś są przeznaczone do użytku więcej jak 100 widzów, o 1·20 metra więcej na każdych dalszych 100 widzów. Odpowiednio do tego stosunku należy obliczyć szerokość przejść i drzwi do wychodu także przy ilościach poniżej 100.

2. Wyjścia z ubikacyi dla widzów muszą prowadzić o ile możliwości wprost na dwór i nie mogą w żadnym wypadku prowadzić przez poczekalnie, przeznaczone dla publiczności.

3. Wszystkie drzwi muszą się otwierać na zewnątrz, być wysokie co najmniej na 2·10 metra i w regule muszą być tak zrobione, aby otwarte skrzydła nie wystawały na korytarze i klatki schodowe. Otwierające się naprzód skrzydła drzwi mogą wystawać na korytarze najwyżej na 0·15 metra.

4. Drzwi nie mogą mieć skrzydeł stale przytwierdzonych i zasuwek krawędziowych. Zamki do drzwi, które należy umieszczać w wysokości około 1·20 metra ponad podłogą, muszą się dawać łatwo otwierać jednym chwytom z wewnątrz. Wolno używać zasuwek zawiasowych; dolne zasuwy muszą być jednak otwarte podczas obecności publiczności.

5. Przed drzwiami lub koło drzwi, ponad drzwiami lub ponad otwarami ubikacyi, mieszącej przyrzady, nie można zawieszać firanek. Nie wolno ani w sali ani na korytarzach lub w poczekalniach używać łatwo zapalnych dekoracji. Drzwi wahadłowe można umieszczać tylko jako drzwi, wychodzące na dwór, i tylko tak, aby zajmowały całą szerokość otworu wyjścia.

6. Drzwi do wychodu lub drzwi wahadłowych nie można umieszczać bezpośrednio przed schodami.

7. Wszystkie drzwi do wychodu muszą w sposób widoczny nosić napis „wychód”.

8. Najbliższą drogę do wyjścia należy dokładnie oznaczyć zapomocą strzałek.

9. Drzwi do wychodu muszą być powleczone wewnątrz białym lakierem albo też musi być umieszczone przy klamkach ich zamków białe i to tak, aby drzwi te można poznać także w ciemnej przestrzeni.

10. Nie wolno umieszczać pojedynczych stopni w korytarzach, przy drzwiach do wychodu zaś można je umieścić tylko wtedy, jeżeli stopień przed drzwiami jest szeroki co najmniej 45 centymetrów.

11. Różnice poziomów muszą być wyrównane zapomocą pochylni o najwyższem wzniesieniu 1 : 5.

12. Podczas przedstawień nie wolno tamować swobodnego przechodu w przejściach.

13. Korytarze, przeznaczone do opróżniania ubikacji dla widzów, muszą być co najmniej 2 metry szerokie; zresztą co do ich szerokości oraz szerokości wyjść z nich obowiązują wymiary, przepisane dla przejścia i drzwi do wychodu.

Okna.

Okien, przez które w danym razie można uciekać, nie wolno opatrywać kratą.

Siedzenia.

1. Wszystkie siedzenia, z wyjątkiem siedzeń w lożach, muszą być tak przytwierdzone, aby się nie dawały przesuwać. Jako siedzeń można używać siedzeń spuszczanych, ławek lub krzesel. Odstęp między rzędami siedzeń musi wynosić przy siedzeniach spuszczanych najmniej 0,70 metra, przy ławkach i krzesłach najmniej 0,90 metra, szerokość poszczególnego siedzenia musi wynosić najmniej 0,50 metra. Miejsce do siedzenia nie może być przedzielone od najbliższego przejścia w ubikacyi dla widzów więcej jak 10 miejscami do siedzenia.

2. Pierwszy rząd siedzeń musi być oddalony co najmniej 2,50 metra od tła obrazu. Ostatni rząd siedzeń musi być co najmniej na 2,30 metra oddalony od stropu.

3. Jeżeli otwór projekcyjny nie jest umieszczony co najmniej 2 metry ponad podłogą ubikacyi dla widzów, nie wolno umieszczać miejsc dla widzów z przodu i z boku w odległości co najmniej 2 metrów od tylnej ściany ubikacyi dla widzów.

Miejsca do stania.

1. Przy miejscach do stania można liczyć najwyżej 3 osoby na 1 metr kwadratowy powierzchni podstawy; dla każdego miejsca do stania należy przeznaczyć przestrzeń o szerokości najmniej 50 centymetrów.

2. Pierwszy rząd miejsc do stania należy tak umieścić, aby osobom siedzącym w ostatnim rzędzie nie przeszkadzała publiczność z miejsc do stania.

3. Ostatni rząd miejsc do stania musi być co najmniej na 2,30 metra oddalony od stropu.

Objętość ubikacyi.

Władza oznacza w miarę ilości loż, siedzeń i miejsc do stania najwyższą liczbę osób uczęszczających na przedstawienia, jaką można wpuścić do ubikacyi dla widzów (objętość ubikacyi). Z chwilą osiągnięcia tej najwyższej liczby nie wolno już wpuścić żadnego widza.

Oświetlenie.

1. W wszystkich częściach przedsiębiorstwa należy używać do ogólnego oświetlenia wyłącznie światła elektrycznego.

2. Motory, poruszające maszyny do oświetlenia, musi się umieszczać, jeżeli mają paleniska, poza obrębem budynku, w którym urządza się widowiska.

3. Oświetlenie elektryczne ubikacyi dla widzów należy urządzić w taki sposób, aby można było włączyć prąd tak z ubikacyi, mieszącej przyrządy, jak i z jakiegoś miejsca w ubikacyi dla widzów, w pobliżu którego ma stałe przebywać osoba, należąca do personalu przedsiębiorstwa.

4. W poczekalniach, przedsionkach i przejściach poza obrębem ubikacji dla widzów nie można w czasie obecności publiczności ściemniać światła; ubikację dla widzów można ściemnić tylko o tyle, o ile wymaga tego wyrazistość obrazów. Po ukończeniu każdego przedstawienia należy wszystkie ubikacje całkowicie oświetlić.

5. Oprócz oświetlenia ogólnego należy zaprowadzić w wszystkich ubikacjach, do których widzowie mają dostęp, zupełnie oddzielne oświetlenie konieczne i utrzymywać je oprócz oświetlenia głównego tak długo, jak długo obecna jest publiczność. Oświetlenie konieczne może być albo elektryczne albo wytwarzane zapomocą materiałów tłuszczowych z wyjątkiem olejów skalnych.

6. Oświetlenie konieczne w ubikacji dla widzów oraz na zewnętrznych korytarzach przejściowych i schodach musi być tak urządzone, aby nawet w razie, gdyby oświetlenie główne nie spełniło swego zadania, drogi prowadzące do wyjść były dobrze oświetlone, a drzwi do wychodu można było z daleka widzieć.

7. Wszystkie drzwi do wychodu z ubikacji dla widzów należy oświetlić czerwonemi lampami od naglego wypadku.

8. Nie wolno umieszczać w ubikacji dla widzów wiszących wolno pajęków.

Ogrzewanie.

Wszystkie ubikacje używane w zimie, należy ogrzewać, o ile możliwości, zapomocą centralnego ogrzewania. Ogrzewacze należy tak urządzić, aby nie tamowały ruchu; ponadto trzeba umieścić przy nich stale przymocowane osłony lub stałe zapory, aby zapobiec niebezpiecznemu dotknięciu lub przewróceniu ich przez publiczność.

Przewietrzanie.

Należy starać się dostatecznie oraz w sposób odpowiedni do objętości ubikacji dla widzów o przewietrzanie tej ubikacji, i to w razie, jeżeli nie wystarcza wietrzenie naturalne, przez zbudowanie wietrników elektrycznych. Za regułę należy tu przyjąć, że przy odświeżaniu powietrza ma przypaść 20 metrów kubicznych na osobę i godzinę.

Wychodki.

Dla widzów należy urządzić w odpowiedniej ilości przepłokiwanie wodą i dostatecznie przewietrzane wychodki, osobno dla płyty męskiej a osobno dla płyty żeńskiej.

Ogniotrwała konstrukcja.

Wszystkie części konstrukcyjne w ubikacji dla widzów oraz w ubikacjach pobocznych muszą być ogniotrwałe.

Podłogi.

Na podłogę ubikacji dla widzów i ubikacji pobocznych nie wolno kłaść dywanów. Wolno używać pokrowców z linoleum, przymocowanych stale do podłogi, lub zrobić podłogi bez spojów, nadające się do mycia.

Ogniwskazy.

W przedsiębiorstwach z ubikacjami, mogącemi pomieścić przeszło 800 osób, musi się znajdować elektryczny przyrząd do dawania znać o pożarze, zapomocą którego można w razie pożaru zwołać zaraz miejscową straż pożarną.

Pomoc lekarska.

Dla pierwszej pomocy lekarskiej musi się znajdować w właściwem miejscu odpowiednio zaopatrzona skrzynka z lekarstwami, z której używaniem musi być obznajomiony jeden z funkcjonariuszy przedsiębiorstwa.

Przybory do gaszenia ognia.

W ubikacji dla widzów i w ubikacjach pobocznych muszą być przygotowane zwykle przybory do gaszenia, jeżeli nie ma urządzenia z hydrantami.

Zakaz palenia tytoniu.

W wszystkich ubikacjach obowiązuje zakaz palenia tytoniu i musi się go uwidoczniać w sposób wpadający w oko. Tylko w tych ubikacjach wolno palić tytoń, które władza uznała za odpowiednie do tego; w tym czasie musi ubikacje te nadzorować jeden z funkcjonariuszy przedsiębiorstwa.

Prawidłowe przewietrzanie

Dwa przedstawienia musi zawsze przedzielać przerwa dziesięcio-minutowa. Podczas przerwy tej należy ubikacje dla widzów dokładnie przewietrzyć.

Szkice.

1. W celu dostarczenia wymaganego po myśli § 6. niniejszego rozporządzenia dowodu należy przedłożyć w trzech egzemplarzach szkice, zrobione według podziałki odpowiedniej wielkości a odnoszące się do urządzenia i ruchu przedsiębiorstwa, w których ma być dokładnie uwidocznione urządzenie miejsc do siedzenia i przejścia. Na szkicach tych należy również narysować wszystkie urządzenia w celu oświetlenia, ogrzania, zaopatrzenia w wodę, oraz urządzenie w celu dawania znać o pożarze.

2. Jeden egzemplarz tych szkiców złoży się po udzieleniu licencji u władzy politycznej pierwszej instancji, drugi udzieli się władzy budowniczej, trzeci należy umieścić w lokalu przedsiębiorstwa posiadacza licencji. Szkice te należy ustawicznie utrzymywać w zgodności z faktycznymi stosunkami.

Ubikacja na przyrządy.

1. Ubikacja na przyrządy musi być zupełnie oddzielona tak od ubikacji dla widzów jak i od pobocznych jej ubikacji, musi być urządiona w sposób zabezpieczający w zupełności przed ogniem i zaopatriona w silnie działające przyrządy do przewietrzania lub przynajmniej w łatwo otwierające się okna, wychodzące wprost na wolną przestrzeń. Ubikacja na przyrządy musi być tak wielka, aby operator nie tylko miał dosyć miejsca przy przedstawianiu obrazów, lecz aby także mógł bez przeszkody wykonywać inne czynności, jak n. p. używać przyborów do gaszenia ognia. Najmniejszy wymiar tej ubikacji wynosi 2,50 metra szerokości, 2,00 metra głębokości i 2,20 metra wysokości. Ubikacja na przyrządy musi posiadać osobne wejście, oddzielone zupełnie od ubikacji dla widzów i od poczekalni dla publiczności, które należy odosobnić drzwiami dla ochrony przed ogniem, otwierającymi się na zewnątrz. Drzwi te należy podczas ruchu przedsiębiorstwa zamkać.

2. Jeżeli do ubikacji na przyrządy można wejść wprost z ulicy lub z dziedzińca i jeżeli koło tej ubikacji nie ma dróg, służących do przechodu, wystarczają do jej zamknięcia zwykłe drzwi, otwierające się na zewnątrz.

3. Przejście do ubikacji na przyrządy, względnie wyjście dla operatora musi się znajdować z tej strony ubikacji, gdzie operator ma stanowisko swoje podczas przedstawiania obrazów. Od wymagania tego można wyjątkowo odstąpić wtedy, jeżeli ubikacja na przyrządy ma co najmniej trzy metry głębokości tak, że operator ma szerszą drogę do ucieczki.

4. Ubikację na przyrządy może być połączona z ubikacją dla widzów tylko zapomocą koniecznie potrzebnych otworów projekcyjnych, o ile możliwości o małych rozmiarach, oraz zapomocą opatrzonego mocnem szkłem otworu dla czynienia spostrzeżeń. Otwory łączące muszą być zabezpieczone żelaznymi zasuwkami lub nakrywkami tak urządzonemi, aby w razie zapalenia się filmy same się zamkały.

5. Ubikację na przyrządy należy oświetlić elektrycznymi lampami żarowemi; lampy żarowe muszą być zabezpieczone przed stłuczeniem się zapomocą ochronnych siatek drucianych. W ubikacji na przyrządy nie wolno palić tytoniu i przechowywać łatwo zapalnych przedmiotów — z wyjątkiem filmów, potrzebnej dla jednego przedstawienia — oraz nie wolno palić nieosłoniętego światła i ogrzewać ubikacji zapomocą nieosłoniętych palenisk; tylko z zachowaniem największej ostrożności należy naprawiać filmy zapomocą laku zapońskiego, acetenu itd. Zapalne środki do klejenia wolno w ubikacji na przyrządy przechowywać na zapas tylko w jak najmniejszej ilości (10 gramów). Zwoje film należą przechowywać w zamkniętych puszkach ołowianych, leżących w ogniotrwałej skrzynce, umieszczonej, o ile możliwe, jak najdalej od przyrządu. Założoną do przyrządu filmę musi się odwijać z cewki metalowej, osłoniętej przymocowanym silnie, szczelnym bębniem ochronnym z silnej blachy żelaznej grubości najmniej 1 milimetra, a po przesunięciu się jej przez snop światła musi się ją z tą samą chyzością nawijać na drugą cewkę, osłoniętą w ten sam sposób. Otwory, przez które filma wysuwa się i wsuwa, mają być tak wązkie, aby przesuwająca się filma je wypełniała. Nie należy dopuścić do tego, aby filma sunęła się po ziemi. Zapomocą odpowiednich

środków, stosowanych do przyrządu, należy przeszkościć zbyt silnemu rozgrzaniu się filmy także w tym wypadku, jeżeli pasek nagle się zatrzyma. Nadto musi się znajdować takie urządzenie, które w razie zapalenia się paska filmy nie dopuszcza do tego, aby spaliła się większa część paska niż ten kawałek, który znajduje się przed źródłem światła.

6. Dalej należy zaprowadzić takie urządzenia, które, w razie zapalenia się filmy lub już w razie powstania usterki w przyrządzie projekcyjnym, uszczutcznią samodzielnie włączenie prądu dla ogólnego oświetlenia ubikacyi dla widzów.

7. Nie wolno nawijać filmy w ubikacyi, mieszczącej w sobie przyrządy, w tym czasie, kiedy w ubikacyi dla widzów znajduje się publiczność. Urządzenie do nawijania musi być umieszczone, o ile można, jak najdalej od przyrządu.

8. Jeżeli podłoga w ubikacyi na przyrządy jest zrobiona z metalu, musi być przykryta niezapalnym materiałem izolacyjnym.

Przyrząd projekcyjny.

Do przedstawień wolno używać tylko takich przyrządów, które zostały zbadane i uznane za odpowiednie pod względem urządzenia maszyn i urządzeń dla bezpieczeństwa przez c. k. technologiczne Muzeum przemysłowe w Wiedniu lub przez komisarza dla prób, ustanowionego w tym celu przez polityczną владę krajową, którego odnośny zakres działania publicznie ogłoszono. Dowodu co do tego należy dostarczyć zapomocą urzędowego poświadczania c. k. technologicznego Muzeum przemysłowego w Wiedniu, względnie odnośnego komisarza dla prób.

Źródło światła dla przyrządu projekcyjnego musi być umieszczone w skrzynce z blachy żelaznej, zamkniętej z wszystkich stron z pozostawieniem tylko otworów, potrzebnych do regulacji; skrzynki tej nie wolno otwierać podczas przedstawienia. Skrzynkę tę należy po stronie wewnętrznej zabezpieczyć przed promieniemającym żarem zapomocą ścian podwójnych, mieszczących warstwę powietrza lub mających powłokę z azbestu. Otworki w ścianach na powietrze należy zamknąć drobną siatką drucianą.

1. W ubikacyi na przyrządy należy umieścić tablicę rozdzielczą, na której mogą się znajdować tylko przyrządy miernicze, potrzebne do obsługi przyrządu projekcyjnego, łączniki, bezpieczniki i opornica uśmierzająca. łączniki i bezpieczniki należy tak urządzić, aby płynny metal się nie rozbrygiwał.

2. Wszystkie stałe przewody w ubikacyi na przyrządy muszą być osłonięte rurami metalowymi. Połączenia i odgałęzienia tych przewodów należy osłonić puszkami ochronnymi tego samego rodzaju co rury metalowe.

3. Wolno używać tylko łączników odrywkowych, przykrytych izolacyjną, ogniotrwałą pokrywą ochronną celem zapobiegania przypadkowemu dotknięciu.

4. Opornice miarkujące należy odnośnie do położenia i odległości od rurki ochronnej tak ustawić, aby nie mogło nastąpić zetknięcie się ochrony i oporu nawet w razie złamania się lub uszkodzenia poszczególnych części tych opornic. Opornice miarkujące i przetwornice należy umieścić poza ubikacyą, mieszczącą przyrząd. Używane w tym celu ubikacye muszą być osłonięte ścianami z ogniotrwałego materiału, o ile można, izolującego ciepło, oraz dawać się w miarę potrzeb dobrze przewietrzać.

W celu uśmierzenia pożaru, powstałego w ubikacyi na przyrządy musi być na pogotowiu naczynie na wodę, obejmujące co najmniej 20 litrów, i wiadro do gaszenia, tudzież impregnowana płachta do gaszenia ognia wielkości około 2 metrów kwadratowych.

Przybory do gaszenia ognia w ubikacyi na przyrządy.

II. Przedstawienia kinematograficzne w teatrach, teatrach rozmaitości, salach i tym podobnych.

1. Przyrząd musi być tak ustawiony, aby publiczność nie miała do niego dostępu. Dla osoby, obsługującej przyrząd, należy przygotować bezpieczną drogę do wyjścia.

2. W teatrach musi ogniotrwała komora na przyrządy mieć wyjście wprost na dwór. Jeżeli oświetlenie teatru lub sali oraz obsługa przyrządu nie jest połączona w jednym ręku, musi znajdować się przy przyrządzie urządzenie sygnałowe (dzwonek elektryczny lub tym podobne), zapomocą którego można powiadomić zapalającego światło o każdej przeszkołdzie. Zapalającego światło musi się pouczyć, aby na umówiony znak lub w razie, gdyby sami spostrzegli jakie niebezpieczeństwo dla publiczności, oświetlił na tychmiast teatr lub salę.

3. Odnośnie do jakości ubikacji dla widzów i ubikacji pobocznych obowiązują przepisy dla przedsiębiorstw wyłącznie kinematograficznych z tem ograniczeniem, że można pominąć przepis, według którego podlega ubikacji dla widzów nie może znajdować się wyżej jak 6 metrów ponad poziomem ulicy, oraz że pozwala się na siedzenia przesuwalne, jeżeli zapobiegnie się ich przesuwaniu się zapomocą odpowiednich przyrządów, jak n. p. lat.

4. W teatrach, teatrach rozmaitości itd., w których odbywają się stale poszczególne widowiska kinematograficzne, obowiązują przepisy dla przedsiębiorstw wyłącznie kinematograficznych także odnośnie do ubikacji na przyrządy.

B.

Przedsiębiorstwa wędrowne.

1. Namioty z płotna lub baraki drewniane należy stawiać zupełnie w odosobnieniu oraz w odległości co najmniej 6 metrów od sąsiednich budowli.

2. Przyrząd musi się umieścić poza obrębem namiotu lub baraku w osobnej ogniotrwałej komórce na przyrządy, oddalonej co najmniej 1 meter od namiotu lub baraku. Jako urządzenie do przewietrzania należy umieścić rurę odwietrzającą na dachu komórki po jej stronie przeciwniejszej od namiotu lub baraku. Górnny otwór tej rury musi się znajdować ponad namiotem lub barakiem.

3. Zresztą obowiązują tu postanowienia rozdziału A o przewietrzaniu, zakazie palenia tytoniu, tudzież o ubikacji na przyrządy i przyrządzie projekcyjnym.

4. Ściany z materiałów zapalnych muszą być pokryte tuż koło otworu projekcyjnego i ponad nim na szerokość co najmniej 2 metrów oraz na powale w długości co najmniej 10 metrów ponad otworem projekcyjnym wewnętrz i zewnętrz ogniotrwałym materiałem (azbestem lub tym podobnym) tak, aby w razie zapalenia się filmy w ubikacji, mieszczącej przyrządy, nie dopuścić do zapalenia się ścian lub dachu namiotu lub baraku.

5. Należy mieć w pogotowiu wydatne i dające się łatwo użyć przybory do gaszenia (wielkie sikawki wiadrowe, kadzie na wodę i wiadra do gaszenia).

6. W razie, jeżeli dla wytwarzania światła ustawione są elektryczne maszyny świetlne, do których poruszania używa się kotłów z ogniskiem na węgle lub koks, musi się postawić odnośnie wozy w takiej odległości od namiotu lub baraku, żeby niemożliwem było zapalenie się dachu, na namiocie lub na baraku od wylatujących iskier.

Dodatek *B*

do

rozporządzenia, dotyczącego urządzania publicznych widowisk
zapomocą kinematografu.

Władza, udzielająca licencje:

I.	II.	III.	IV.	V.	
Nr. katastru	Ubiegający się (Imię i nazwisko, adres)	Wytwórcę filmy	Długość filmy	Nazwa obrazu	Treść obrazu

